PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (pirmoji kolegija) NUTARTIS

2007 m. rugsėjo 11 d.*

Byloje T-35/06

Honig-Verband eV, įsteigta Hamburge (Vokietija), atstovaujama advokatų M. Hagenmeyer ir T. Teufer,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą F. Erlbacher ir B. Doherty,

atsakovę,

dėl prašymo panaikinti 2005 m. lapkričio 14 d. Komisijos reglamentą (EB) Nr. 1854/2005, papildantį Reglamento (EB) Nr. 2400/96 priedą, dėl pavadinimo įtraukimo į „Saugomų kilmės vietos nuorodų ir saugomų geografinių nuorodų registrą“ (*Miel de Provence*) (SGN) (OL L 297, p. 3),

* Proceso kalba: vokiečių.

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. D. Cooke, teisėjai R. García-Valdecasas ir V. Ciucă,

kancleris E. Coulon,

priima šią

Nutartį

Teisinis pagrindas

1 1992 m. liepos 14 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 2081/92 dėl žemės ūkio produktų ir maisto produktų geografinių nuorodų ir kilmės vietos nuorodų apsaugos (OL L 208, p. 1) 1 straipsnyje nustato kilmės vietos nuorodų ir geografinių nuorodų Bendrijos apsaugos taisykles, kurios taikomos tam tikriems žemės ūkio produktams ir tam tikriems maisto produktams.

2 Reglamento Nr. 2081/92 2 straipsnio 2 dalies b punkte geografinė nuoroda apibrėžiama kaip regiono, konkrečios vietos ar, išimtiniais atvejais, šalies pavadinimas,

naudojamas apibūdinti žemės ūkio ar maisto produktui, kuris kildinamas iš to regiono, konkrečios vietos ar šalies ir kuriam priskiriama tam tikra konkreti kokybė, reputacija ar kitos savybės, būdingos tai geografinei kilmei, ir kurio gamyba ir (arba) perdirbimas, ir (arba) paruošimas atliekamas konkrečioje įvardytoje geografinėje vietovėje.

3 Todėl įregistruojant žemės ūkio produkto ar maisto produkto pavadinimą kaip saugomą kilmės vietos nuorodą (SKVN) ar saugomą geografinę nuorodą (SGN), turi būti įvykdytos Reglamente Nr. 2081/92 nurodytos sąlygos ir ypač turi būti laikomasi šio reglamento 4 straipsnyje apibūdintos specifikacijos. Įregistravimas suteikia minėtam pavadinimui Reglamento Nr. 2081/92 13 ir 14 straipsniuose nurodytą apsaugą.

4 Reglamento Nr. 2081/92 5–7 straipsniuose nustatyta įregistravimo procedūra, kuri leidžia bet kokiai grupei, t. y. gamintojų ir (arba) perdirbėjų, dirbančių su tuo pačiu žemės ūkio produktu ar maisto produktu, susivienijimui, arba, tam tikromis aplinkybėmis, fiziniam ar juridiniam asmeniui kreiptis dėl SKVN arba SGN įregistravimo iš nustatytos geografinės vietovės kildinamiems jų pagamintiems ar gautiems žemės ūkio produktams ar maisto produktams į tą valstybę narę, kurios teritorijoje yra ši geografinė vietovė. Valstybė narė patikrina paraiškos pagrįstumą ir kartu su 4 straipsnyje numatyta produkto specifikacija nusiunčia ją Komisijai (Reglamento Nr. 2081/92 5 straipsnio 5 dalis).

5 Pagal Reglamento Nr. 2081/92 6 straipsnio 1 dalį per šešis mėnesius Komisija oficialaus tyrimo būdu patikrina, ar įregistravimo paraiškoje buvo pateikti visi 4 straipsnyje nustatyti duomenys. Jei Komisija prieina prie išvados, kad pavadinimas atitinka apsaugos sąlygas, *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* paskelbia įvairią su pareiškėju ir minėtu produktu susijusią informaciją (Reglamento Nr. 2081/92 6 straipsnio 2 dalis). Jeigu pagal Reglamento Nr. 2081/92 7 straipsnio nuostatas Komisijai

nepateikiamas protestas dėl įregistravimo, pavadinimas įtraukiamas į Komisijos tvarkomą registrą, vadinamą „(SKVN) ir (SGN) registru“ (Reglamento Nr. 2081/92 6 straipsnio 3 dalis). Į registrą įtraukti pavadinimai paskelbiami *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* (Reglamento Nr. 2081/92 6 straipsnio 4 dalis).

6 Reglamento Nr. 2081/92, iš dalies pakeisto 1997 m. kovo 17 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 535/97 (OL L 83, p. 3), 7 straipsnyje nustatyta:

„1. Per šešis mėnesius nuo 6 straipsnio 2 dalyje minimo paskelbimo *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* dienos bet kuri valstybė narė gali užprotestuoti įregistravimą.

2. Valstybių narių kompetentingos institucijos užtikrina, kad visiems teisėtus ekonominius interesus galintiems įrodyti asmenims būtų oficialiai leidžiama susipažinti su paraiška. Be to, pagal egzistuojančią situaciją valstybėse narėse jos gali tai leisti ir kitoms teisėtą interesą turinčioms šalims.

3. Bet kuris teisėtai susijęs fizinis ar juridinis asmuo gali užprotestuoti įregistravimą, atsiųsdamas valstybės narės, kurioje gyvena ar yra įsisteigęs, kompetentingai institucijai tinkamai pagrįstą protestą. Kompetentinga institucija imasi reikiamų priemonių, kad iki nustatyto termino nurodytos pastabos ar protestai būtų išnagrinėti.

4. Protestas yra leistinas tik tais atvejais, jei:

— rodo neatitikimą 2 straipsnyje išdėstytoms sąlygoms arba

— rodo, kad siūlomas pavadinimo įregistravimas pakenktų visiškai ar iš dalies tapačiam pavadinimuim ženklui arba produktų, kurie teisėtai jau yra rinkoje ne trumpiau kaip penkerius metus iki 6 straipsnio 2 dalyje numatytos informacijos paskelbimo, egzistavimui, arba

— įvardija požymius, rodančius kad pavadinimas, kurį reikalaujama įregistruoti savo esme, yra bendrinis.

5. Jeigu protestas pagal šio straipsnio 4 dalies nuostatas yra leistinas, Komisija prašo konkrečių valstybių narių per tris mėnesius susitarti pagal vidaus procedūras. Jeigu:

a) buvo susitarta, konkrečios valstybės narės informuoja Komisiją apie visus veiksnius, leidusius susitarti, bei kartu pateikia pareiškėjo ir protestuotojo nuomones. Nepasikeitus pagal 5 straipsnį gautai informacijai, Komisija toliau veikia pagal 6 straipsnio 4 dalies nuostatas. Jeigu atsiranda pakitimų, ji dar kartą inicijuoja procedūrą, išdėstytą 7 straipsnyje;

b) susitarta nebuvo, Komisija sprendžia 15 straipsnyje nustatyta tvarka, atsižvelgdama į tradicinę sąžiningą praktiką ir esamą galimybę suklaidinti. Nusprendusi

tęsti įregistravimo procedūrą, Komisija paskelbia informaciją pagal 6 straipsnio 4 dalies nuostatas.“

7 1996 m. gruodžio 17 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 2400/96 dėl tam tikrų pavadinimų įtraukimo į „(SKVN) ir (SGN) registrą“, numatytą Reglamente Nr. 2081/92 (OL L 327, p. 11, kelis kartus iš dalies pakeistas), priede nurodomos, laikantis Reglamento Nr. 2081/92 6 straipsnio 3 dalies, SKVN ir SGN.

8 2005 m. lapkričio 14 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 1854/2005, papildančiu Reglamento (EB) Nr. 2400/96 priedą (OL L 297, p. 3; toliau – ginčijamas reglamentas), buvo įregistruota SGN „Miel de Provence“.

Ginčo aplinkybės

9 Ieškovė yra asociacija, kurios nariai gamina ir prekiauja medumi. Jos nariai jau dešimtmetį prekiauja įvairiais medaus mišiniais „Honig aus der Provence“ (miel de Provence) pavadinimu.

10 Komisija 2003 m. spalio 30 d. pagal Reglamento Nr. 2081/92 6 straipsnio 2 dalį paskelbė Prancūzijos institucijų paraišką įregistruoti pavadinimą „miel de Provence“ (OL C 261, p. 4). Ši paraiška buvo pagrįsta produkto specifikacija, remiantis Reglamento Nr. 2081/92 4 straipsniu, neįtraukiant į ją saulėgrąžų.

11 2004 m. kovo 29 d. laišku, skirtu *Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung* (Žemės ūkio ir maisto federalinė tarnyba), kompetentingai Vokietijos institucijai, ieškovė pareiškė prieštaravimą pavadinimo „miel de Provence“ įtraukimui į registrą.

12 Remdamasi šiuo laišku, Vokietijos Federalinė Respublika 2004 m. balandžio 22 d. laiške, skirtame Komisijai, pareiškė prieštaraujanti įregistravimui pagal Reglamento Nr. 2081/92 7 straipsnio 1 dalį.

13 Komisija savo 2005 m. sausio 11 d. laišku pranešė Vokietijos institucijoms, kad skundas yra priimtinas ir paragino jas susisiekti su Prancūzijos institucijomis.

14 Kompetentinga Prancūzijos institucija, *Ministère de l'Agriculture, de l'Alimentation, de la Pêche et de la Ruralité*, 2005 m. kovo 16 d. laiške išdėstė savo nuomonę dėl Vokietijos institucijų protesto, patvirtindama paraišką įregistruoti.

15 Ieškovė 2005 m. gegužės 2 d. laišku kompetentingai Vokietijos ministerijai pareiškė pastabas dėl minėto 2005 m. kovo 16 d. laiško. Vokietijos institucijos 2005 m. gegužės 2 d. laišką perdavė Komisijai 2005 m. gegužės 24 d. tam, kad ši galėtų priimti sprendimą.

16 2005 m. lapkričio 14 d. Komisija priėmė ginčijamą reglamentą, kuriuo pavadinimas „miel de Provence (SGN)“ įrašomas į Reglamento Nr. 2400/96 priedą. Ginčijamas reglamentas paskelbtas 2005 m. lapkričio 15 d. *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*.

Procedūra ir šalių reikalavimai

17 2006 m. sausio 30 d. ieškovė Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje pateikė šį ieškinį.

18 2006 m. balandžio 24 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijos gautu atskiru dokumentu Komisija pareiškė prieštaravimą dėl priimtinumo, remdamasi Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 114 straipsniu.

19 Atsakydama į šį prieštaravimą, ieškovė 2006 m. birželio 16 d. pateikė pastabas raštu.

20 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti prieštaravimą dėl priimtinumo,

— panaikinti ginčijamą reglamentą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

21 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepriimtiną,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

22 Pagal Procedūros reglamento 114 straipsnį, jei šalis prašo, Pirmosios instancijos teismas gali priimti sprendimą dėl priimtinumo, nenagrinėjęs bylos iš esmės. Pagal šio straipsnio 3 dalį, išskyrus atvejus, kai Pirmosios instancijos teismas nusprendžia kitaip, likusi proceso dalis vyksta žodžiu. Pirmosios instancijos teismas mano, kad šiuo atveju byloje yra pakankamai duomenų sprendimui priimti ir žodinės proceso dalies pradėti nereikia.

Šalių argumentai

23 Komisija mano, kad ieškinys yra nepriimtinas, nes ginčijamas reglamentas taikomas visuotinai, nes ieškovė kaip profesinė asociacija niekuo nesiskiria nuo kitų asmenų ir negali tvirtinti, kad jai nesuteikta veiksminga teisminė apsauga.

24 Pirmiausia Komisija tvirtina, kad reglamentai, kuriais ji saugo kilmės vietos nuorodas ir geografines nuorodas, laikantis pagrindinio reglamento, šiuo atveju Reglamento Nr. 2081/92, yra visuotinio taikymo aktai EB 249 straipsnio antrosios pastraipos prasme, taikomi objektyviai nustatytais atvejais ir sukeliantys teisines pasekmes bendrai apibrėžtų asmenų kategorijoms (1999 m. lapkričio 9 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *CSR Pampryl prieš Komisiją*, T-114/99, Rink. p. II-3331, toliau – nutartis *CSR Pampryl*, 42 ir 43 punktai; 2001 m. sausio 30 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *La Conqueste prieš Komisiją*, T-215/00, Rink. p. II-181, toliau – nutartis *La Conqueste*, 33 punktas ir 2004 m. liepos 6 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Alpenhain-Camembert-Werk ir kiti prieš Komisiją*, T-370/02, Rink. p. II-2097, 55 punktas).

25 Komisija taip pat mano, kad jos narių interesų atstovavimui ir gynybai įsteigta profesinė organizacija gali pareikšti ieškinį dėl panaikinimo tik trim atvejais. Iš šių trijų atvejų ieškovė remiasi tik dviem, tai yra, kai teisine nuostata aiškiai pripažįstami asociacijos procesiniai įgaliojimai ir kai asociacija atstovauja įmonių, kurios pačios galėtų pareikšti ieškinį, interesams.

26 Pirmiausia, Komisija mano, kad pagal 24 punkte nurodytą nusistovėjusią Teisingumo Teismo ir Pirmosios instancijos teismo praktiką Reglamentas Nr. 2081/92 nesuteikia procesinių garantijų asmenims, vadinasi, ir profesinėms asociacijoms. Reglamento Nr. 2081/92 7 straipsnyje numatytas tik valstybės narės protestas, o ieškovės laiškai negali būti laikomi tokiu protestu, net jeigu kompetentinga Vokietijos institucija jais remiasi ir ieškovė nusiuntė juos tiesiogiai Komisijai.

27 Antra, Komisija toliau teigia, kad ir ieškovės nariai neturi teisės pareikšti ieškinį. Jų padėtis nesiskiria nuo padėties kitų medaus gamintojų ar tiekėjų Bendrijoje ir trečiosiose šalyse, prekiaujančių savo produktais, naudojančių minėtą pavadinimą („miel

de Provence“), ir kuriems nebeleidžiama naudoti šio pavadinimo, nes nuo šiol jis yra įregistruotas ir saugomas.

28 Galiausiai Komisija teigia, kad abejonių dėl ieškinio nepriimtinumo negali sukelti ieškovės argumentas, susijęs su veiksmingos teisminės gynybos reikalavimu. Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką nuo 1963 m. liepos 15 d. Sprendimo *Plaumann prieš Komisiją* (C-25/62, Rink. p. 197), patvirtinto 2002 m. liepos 25 d. Sprendimu *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą* (C-50/00 P, Rink. p. I-6677), ieškinys dėl reglamento panaikinimo yra priimtinas tik tuo atveju, jei nustatomi ieškovo asmeniniai interesai.

29 Ieškovė mano, kad ginčijamas reglamentas yra tiesiogiai ir konkrečiai su ja susijęs.

30 Pirmiausia ji tvirtina, kad būdama protesto ir taikinimo procedūros iniciatorė bei derybininkė, buvo glaudžiai susijusi su pavadinimo „miel de Provence“ įregistravimo procesu, todėl tai, jog procedūrine prasme taip buvo susijusi su šio Bendrijos akto priėmimu, įrodo jos asmeninį interesą.

31 Šiuo atžvilgiu ieškovė pareiškia, kad glaudus jos ryšys procedūrine prasme su sprendimų priėmimo procesu šioje byloje kyla iš protesto procedūros konkrečios eigos. Ji pabrėžia, kad protestą dėl pavadinimo „miel de Provence“ įregistravimo pateikė ne Vokietijos Federacinė Respublika, bet ji pati, ir kad minėtą protestą Vokietijos federalinė ministerija Komisijai perdavė tik formaliai. Taikinimo procedūra prasidėjo tik dėl jos veiksmų, ir ieškovė mano, kad to užtenka, jog jai būtų pripažinta teisė pareikšti ieškinį (1985 m. kovo 20 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Timex prieš Komisiją ir Tarybą*, C-264/82, Rink. p. 849, ir 1986 m. sausio 28 d. Teisingumo

Teismo sprendimas *Cofaz prieš Komisiją*, C-169/84, Rink. p. 391). Ieškovė laiko save išskirtine pareikšto protesto derybininke ir šiuo atžvilgiu tvirtina, kad ginčijamo reglamento 5 konstatuojamojoje dalyje aiškiai nurodyta, jog užprotestuojantį pareiškimą pateikė Vokietijos institucijos.

32 Antra, ieškovė mano, kad ginčijamas reglamentas yra konkrečiai su ja susijęs dėl procesinių garantijų, kurios jai pripažintos Reglamento Nr. 2081/92 7 straipsnio 3 dalyje, pažeidimo. Pirmiausia ji nurodo, kad minėtas straipsnis jai suteikia asmeninę procesinę teisę pareikšti protestą, kuri nepriklauso nuo specialios valstybių narių protesto teisės, ir kad ji šia teise pasinaudojo. Ieškovės nuomone, Reglamento Nr. 2081/92 procedūrinėse taisyklėse šiai asmeninei fizinio arba juridinio asmens teisei pareikšti protestą numatyta tik organizacinė kompetentingų nacionalinių institucijų parama. Ji taip pat pastebi, kad ši asmeninė teisė prieštarauti buvo patikslinta ir pabrėžta 2006 m. kovo 20 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 510/2006 dėl žemės ūkio produktų ir maisto produktų geografinių nuorodų ir kilmės vietos nuorodų apsaugos (OL L 93, p. 12), kuris pakeitė Reglamentą Nr. 2081/92, padarytais daliniais pakeitimais.

33 Ieškovė prideda, kad Komisija ginčijamo reglamento 8 konstatuojamojoje dalyje nurodė, jog sprendimą dėl įregistravimo grindė tuo, kad nebuvo pakankamai įrodyta, jog Vokietijos gamintojai turėjo tikrąjį ekonominį interesą. Iš to matyti, kad ieškovė turi procesines teises, kurios šiuo atveju buvo pažeistos.

34 Galiausiai, ieškovė ginčija Komisijos pateiktą teismų praktikos, susijusios su Reglamento Nr. 2081/92 7 straipsniu, aiškinimą. Tokie teismų sprendimai neprieštarauja ieškovės argumentams, nes ši byla skiriasi nuo tų, kuriose priimtos nutartys *Conqueste* ir *Alpenhain* bei 2005 m. gruodžio 13 d. Pirmosios instancijos teismo nutartis *Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort prieš Komisiją* (T-381/02, Rink. p. II-5337).

35 Trečia, ieškovė mano, kad jos nariai, kurių interesams ji atstovauja, yra konkrečiai susiję, ir todėl ji turi teisę pareikšti ieškinį.

36 Šiuo atžvilgiu ieškovė tvirtina, kad jos narių padėtį konkretizuoja pavadinimo „miel de Provence“ įregistravimo pasekmės, kurios tiesiogiai siejasi su narių ekonomine situacija. Todėl jos nariai skiriasi nuo visų kitų galimai susijusių įmonių, nes jie savo produktais su pavadinimu „Honig aus der Provence“ (*miel de Provence*) Vokietijoje prekiavo daugiau nei penkerius metus.

37 Ketvirta, ieškovė mano, kad ginčijamas reglamentas savo turiniu, atitinka jos atžvilgiu priimtą sprendimą. Tiesą pasakius, ginčijamas reglamentas taip pat yra sprendimas, atmetantis jos protestą ir, vadinasi, išskiriantis ją iš kitų.

38 Penkta, ieškovė tvirtina, kad ginčijamas reglamentas konkrečiai su ja susijęs, atsižvelgiant į veiksmingos teisminės apsaugos principą. Ji teigia neturėjusi galimybės gauti prejudicinio atsakymo, nepažeidusi ginčijamo reglamento. Be to, anot ieškovės, nėra tinkamos nacionalinės teisių gynimo priemonės.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

39 Pagal EB 230 straipsnio ketvirtąją pastraipą fizinio ar juridinio asmens pareikšto ieškinio dėl reglamento panaikinimo priimtinumas priklauso nuo to, ar ginčijamas reglamentas iš tikrųjų yra tiesiogiai ir konkrečiai su juo susijęs sprendimas. Pagal nusistovėjusią teismų praktiką skirtumo tarp reglamento ir sprendimo reikia ieškoti

atsižvelgiant į ginčijamo akto visuotinį taikymą (1995 m. lapkričio 23 d. Teisingumo Teismo nutarties *Asocarne prieš Tarybą*, C-10/95 P, Rink. p. I-4149, 28 punktas ir 1996 m. balandžio 24 d. Teisingumo Teismo nutarties *CNPAAP prieš Tarybą*, C-87/95 P, Rink. p. I-2003, 33 punktas). Aktas taikomas visuotinai, jei taikomas objektyviai apibrėžtoms aplinkybėms ir daro teisinį poveikį abstrakčiai ir bendrai numatytų asmenų kategorijoms (1996 m. liepos 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Weber prieš Komisiją*, T-482/93, Rink. p. II-609, 55 punktas).

40 Šioje byloje ginčijamas reglamentas užtikrina pavadinimui „miel de Provence“ Reglamente Nr. 2081/92 numatytą geografinių nuorodų apsaugą, o geografinė nuoroda jo 2 straipsnio 2 dalies b punkte apibrėžta kaip regiono, konkrečios vietos ar, išimtiniais atvejais, šalies pavadinimas, naudojamas apibūdinti žemės ūkio ar maisto produktui, kuris kildinamas iš to regiono, konkrečios vietos ar šalies ir kuriam priskiriama tam tikra konkreti kokybė, reputacija ar kitos savybės, būdingos tai geografinei kilmei, ir kurio gamyba ir (arba) perdirbimas, ir (arba) paruošimas atliekamas konkrečioje įvardytoje geografinėje vietovėje.

41 Dėl įregistravimo atsirandanti apsauga pasireiškia išimtinės teisės naudoti pavadinimą „miel de Provence“ suteikimu gamintojams, kurių produktai atitinka specifikacijos keliamus geografinius ir kokybinius reikalavimus Provanso medaus gamybai. Komisija teisingai pabrėžė, kad ginčijamas reglamentas, kuris tikrai nėra skirtas konkretiems subjektams, tokiems kaip ieškovė, visoms įmonėms, kurių produktai atitinka geografinius ir kokybinius reikalavimus, suteikia teisę juos pardavinėti minėtu pavadinimu, ir tokios teisės nesuteikia visoms toms įmonėms, kurių produktai neatitinka šių visoms įmonėms vienodai taikomų reikalavimų. Ginčijamas reglamentas taikomas visiems *miel de Provence* gamintojams, kuriems teisėtai suteikta teisė naudoti šį pavadinimą, taip pat ir visiems tiems – esamiems ir būsimiems (prireikus, pasibaigus Reglamento Nr. 2081/92 13 straipsnio 2 dalyje numatytam pereinamajam

laikotarpiui) – kuriems neleista naudoti minėto pavadinimo. Jis skirtas ne tik valstybių narių gamintojams, bet turi teisinių pasekmių ir nenustatytam skaičiui trečiųjų šalių gamintojų, kurie dabar ar ateityje ketina importuoti į Bendriją „miel de Provence“.

42 Todėl ginčijamas reglamentas yra visuotinio taikymo aktas EB 249 straipsnio antrosios pastraipos prasme. Jis taikomas objektyviai apibrėžtais atvejais ir sukelia teisines pasekmes abstrakčiai numatytų asmenų kategorijoms (žr. šia prasme 1998 m. rugsėjo 15 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Molkerei Großbraunshain ir Bene Nahrungsmittel prieš Komisiją*, T-109/97, Rink. p. II-3533, 51 punktą; 1999 m. kovo 26 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Biscuiterie-confiserie LOR ir Confiserie du Tech prieš Komisiją*, T-114/96, Rink. p. II-913, 27–29 punktus ir nutarties *CSR Pampryl*, 42 ir 43 punktus).

43 Vis dėlto neatmestina, kad nuostata, kuri savo esme ir apimtimi yra norminio pobūdžio, galėtų būti susijusi su konkrečiu fiziniu arba juridiniu asmeniu. Taip yra tuomet, kai nagrinėjamas aktas taikomas šiam asmeniui dėl tam tikrų jam būdingų savybių arba dėl tam tikros faktinės situacijos, išskiriančios jį iš kitų asmenų ir todėl jį individualizuojančios kaip ir sprendimo adresatą (minėto sprendimo *Plaumann prieš Komisiją*, p. 223; 1994 m. gegužės 18 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Codorníu prieš Tarybą*, C-309/89, Rink. p. I-1853, 19 ir 20 punktai, minėto sprendimo *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą* 36 punktas; minėto sprendimo *Weber prieš Komisiją* 56 punktas).

44 Šioje byloje, grįsdama savo išskyrimą. ieškovė pateikia penkis argumentus, tačiau šie neįrodo jai būdingos savybės arba tam tikros faktinės situacijos, kuri ją išskirtų iš kitų susijusių ūkio subjektų ir taip ją individualizuotų.

45 Kalbant apie ieškovės argumentą, susijusį su procesinėmis teisėmis, pirmiausia reikia prisiminti, kad nei norminių aktų rengimo procesas, nei patys norminiai aktai, kaip visuotinai taikomos priemonės, pagal bendruosius Bendrijos teisės principus, kaip antai teisė būti išklausytam, nereikalauja jų pasekmes patiriančių asmenų dalyvavimo, nes preziumuojama, kad jų interesams atstovauja politinės institucijos, priimančios šiuos teisės aktus (minėtos nutarties *Großbraunshain ir Bene Nahrungsmittel prieš Komisiją* 60 punktas; minėtos nutarties *CSR Pampryl* 50 punktas ir minėtos nutarties *La Conqueste* 42 punktas). Todėl nesant aiškiai užtikrintų procesinių teisių, bet kurio suinteresuotojo asmens galimybė, jei jis dalyvavo norminio akto rengime, pareikšti ieškinį dėl šio akto prieštarautų EB 230 straipsnio turiniui ir prasmei (minėtos nutarties *Großbraunshain ir Bene Nahrungsmittel prieš Komisiją* 68 punktas; minėtos nutarties *CSR Pampryl* 50 punktas ir minėtos nutarties *La Conqueste* 42 punktas).

46 Todėl šio ieškinio priimtinumas turi būti įvertintas atsižvelgiant tik į Reglamentu Nr. 2081/92 nustatytas specifines procesines garantijas privatiems asmenims (žr. šia prasme minėtos nutarties *CSR Pampryl* 51 punktą).

47 Priešingai nei tvirtina ieškovė, protesto procedūroje šiuo reglamentu privatiems asmenims numatytos procesinės garantijos susijusios tik su valstybės narės atsakomybe ir netaikytinos Komisijos atžvilgiu.

48 Reglamento Nr. 2081/92 7 straipsnio 1 dalyje tik valstybėms narėms suteikiama teisė pareikšti Komisijai protestą dėl įregistravimo. Nors pagal to paties reglamento 7 straipsnio 3 dalį bet kuris teisėtai susijęs fizinis ar juridinis asmuo gali užprotestuoti įregistravimą, jis turi atsiųsti valstybės narės, kurioje gyvena ar yra įsisteigęs, kompetentingai institucijai tinkamai pagrįstą protestą. Ši nuostata atitinkamos valstybės narės neįpareigoja perduoti Komisijai šį protestą, bet tik nurodo jai imtis būtinų priemonių, kad per nustatytą terminą šis protestas „būtų išnagrinėtas“ (nutarties *La Conqueste* 45 punktas). Be to, nors pagal Reglamento Nr. 2081/92 tryliktą konstatuojamąją dalį „įregistravimo procedūra turėtų sudaryti sąlygas kiekvienam asmeniškai

ir tiesiogiai susijusiam asmeniui pasinaudoti savo teisėmis informuoti Komisiją apie savo prieštaravimą“, šis pranešimas perduodamas „per valstybę narę“. Jokia Reglamento Nr. 2081/92 7 straipsnio nuostata neleidžia Komisijai atsižvelgti į protestą, apie kurį ją informuoja bet kuris kitas asmuo, o ne valstybė narė. Galiausiai, kai protestas yra pripažįstamas „priimtinu“ Reglamento Nr. 2081/92 7 straipsnio 4 dalies prasme, to paties straipsnio 5 dalis nurodo, kad Komisija prašo konkrečių valstybių narių susitarti tarp savęs, nenumatant jokio privačių asmenų dalyvavimo (nutarties *La Conqueste* 45 punktas).

49 Taigi ieškovė netinkamai remiasi argumentu, pagal kurį ginčijamo reglamento 5 konstatuojamojoje dalyje aiškiai teigiama, kad protestą perdavė Vokietijos institucijos, įrodydama, jog Komisija laikė ieškovę išskirtine derybininke. Ankstesniame punkte pabrėžta, kad Komisija negali atsižvelgti į privataus asmens pateiktą protestą. Tik valstybių narių protestai yra priimtini. Ginčijamo reglamento 5 konstatuojamoji dalis apsiriboja Reglamentu Nr. 2081/92 nustatytos protesto procedūros apibūdinimu ir neleidžia ieškovei pripažinti procesinės teisės.

50 Kalbant apie ieškovės argumentą, kuriame teigiama, kad teismų praktikoje, kuria remiasi Komisija, nurodyta kitokia nei šios bylos situacija, reikia konstatuoti, jog ši teismų praktika Reglamento Nr. 2081/92 7 straipsnį, kuriuo ieškovė remiasi, aiškina taip, kad jos argumentas turi būti atmestas.

51 Kalbant apie ieškovės argumentą, susijusį su iš dalies pakeistu Reglamentu Nr. 510/2006, reikia pabrėžti, kad minėtas reglamentas nėra taikomas šiuo atveju ir todėl neįmanoma juo remtis darant išvadas dėl sprendimo šioje byloje. Bet kokiu atveju, Reglamentas Nr. 510/2006 taip pat galėtų būti aiškinamas kaip pašalinantis tokios garantijos Reglamento Nr. 2081/92 nustatytoje sistemoje buvimą.

52 Reikia pridurti, kad Reglamento Nr. 2081/92 7 straipsnio nuostatos, susijusios su privačių asmenų teise protestuoti, iš esmės skiriasi nuo labai specifinių nuostatų dempingo ir subsidijų srityje, kurios tam tikriems ūkio subjektams suteikia išskirtinį vaidmenį Bendrijos procedūroje, kurioje nustatomi antidempingo ir išlyginamieji muitai (žr. šia prasme 1983 m. spalio 4 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Fediol prieš Komisiją*, C-191/82, Rink. p. 2913, 16 ir 25 punktus). Todėl nuoroda į minėtą sprendimą *Timex*, kuriame ieškovės pareikštas ieškinys antidempingo srityje buvo pripažintas priimtinu būtent dėl teisių, kurias pagrindinis reglamentas suteikė ieškovams, dėl aktyvios šios ieškovės pozicijos parengiamajame antidempingo tyrime, ir dėl to, kad nustatytas dempingo muitas buvo pagrįstas individualia šios ieškovės padėtimi, kaip ir nuoroda į minėtą sprendimą *Cofaz*, kuris susijęs su įmonėms ieškovėms suteiktomis procesinėmis garantijomis, suteikiančiomis joms teisę prašyti Komisijos nustatyti Bendrijos taisyklių pažeidimą valstybės pagalbos srityje, nėra svarbios šioje byloje.

53 Iš to, kas aukščiau pasakyta, matyti, kad Reglamentas Nr. 2081/92 nenustatė specifinių procesinių garantijų Bendrijos lygmeniu privatiems asmenims (nutarties *CSR Pampryl* 55 punktas), todėl ieškovė negali jomis remtis.

54 Ieškovė taip pat negali veiksmingai remtis ta aplinkybe, kad ginčijamas reglamentas turėjo rimtų ekonominių pasekmių jos narių veiklai. Iš tiesų faktas, jog visuotinio taikymo aktas gali turėti konkrečių skirtingų pasekmių skirtingiems teisės subjektams, kuriems jis taikomas, neišskiria jų iš kitų ūkio subjektų, nes, kaip ir šioje byloje, šis aktas taikomas objektyviai apibrėžtoje situacijoje (2000 m. vasario 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *ACAV ir kiti prieš Tarybą*, T-138/98, Rink. p. II-341, 66 punktas ir nutarties *La Conqueste* 37 punktas).

55 Priešingai, su ieškovės narėmis esančiomis įmonėmis ginčijamas reglamentas yra susijęs tik kaip su ūkio subjektais, gaminančiais arba prekiaujančiais medumi ir neatitinkančiais SGN „miel de Provence“ naudojimo reikalavimų, todėl jis jas paveikia

tiek pat, kiek ir visas kitas ne tik Vokietijos, bet ir kitų Bendrijos valstybių narių bei trečiųjų šalių įmones, kurių produktai taip pat neatitinka nagrinėjamų Bendrijos nuostatų reikalavimų.

56 Faktas, kad ieškovės narės jau seniai pardavinėjo savo produktus pavadinimu „Honig aus der Provence“, nesuteikia joms specialiosios išskiriančios teisės. Ieškovės padėtis neišsiskiria iš kitų gamintojų, kurie taip pat pardavinėjo savo produktus kaip „miel de Provence“ ir kuriems taip pat nebeleidžiama naudoti šio pavadinimo, nes nuo šiol jis yra įregistruotas ir saugomas kaip SGN (žr. šia prasme minėtos nutarties *Alpenhain-Camembert-Werk ir kiti prieš Komisiją* 66 punktą ir 2005 m. gruodžio 13 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Arla Foods ir kiti prieš Komisiją*, T-397/02, Rink. p. II-5365, 58 punktą).

57 Teisingumo Teismas aiškiai patvirtino, jog fakto, kad reglamento dėl kilmės vietos nuorodos įregistravimo priėmimo metu ieškovė atsiduria tokioje padėtyje, jog turi keisti savo gamybos struktūrą, norėdama įvykdyti jame numatytas sąlygas, neužtenka, kad ji būtų traktuojama kaip konkrečiai susijusi, t. y. analogiškai, kaip būtų akto adresatų atveju (2002 m. sausio 30 d. Teisingumo Teismo nutarties *La Conqueste prieš Komisiją*, C-151/01 P, Rink. p. I-1179, 35 punktas).

58 Abejonių dėl šios išvados negali sukelti ieškovės argumentas, pagal kurį ginčijamas reglamentas, jos atžvilgiu priimtas sprendimas, yra konkrečiai su ja susijęs. Reglamentas kaip visuotinai taikomas aktas šiuo atveju negali būti prilygintas sprendimui.

59 Galiausiai kalbant apie ieškovės argumentą, susijusį su veiksmingos teisminės apsaugos reikalavimu, pirmiausia reikia pabrėžti, kad Bendrijos teisme negalima

būtų reikšti tiesioginio ieškinio dėl panaikinimo, net jei po šio teismo atlikto konkretaus nacionalinių proceso taisyklių tyrimo būtų įrodyta, kad jos privatiems asmenims nesuteikia teisės pareikšti ieškinio, leidžiančio užginčyti Bendrijos akto teisėtumą (2003 m. gruodžio 12 d. Teisingumo Teismo nutarties *Bactria prieš Komisiją*, C-258/02 P, Rink. p. I-15105, 58 punktas).

60 Be to, dėl EB 230 straipsnio ketvirtojoje pastraipoje numatytos asmeninio suinteresuotumo sąlygos Teisingumo Teismas aiškiai nustatė, kad nors ji turi būti aiškinama, remiantis veiksmingos teisminės apsaugos principu, atsižvelgiant į įvairias aplinkybes, kurios individualizuoja ieškovą, toks aiškinimas negalėtų visiškai atmesti šios sąlygos, kuri aiškiai numatyta Sutartyje, neperžengiant ja Bendrijos teismui suteiktų teisių. Iš to matyti, kad, neįvykdžius šios sąlygos, joks fizinis ar juridinis asmuo negali pareikšti ieškinio dėl reglamento panaikinimo (minėto Teisingumo Teismo sprendimo *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą* 37 ir 44 punktai, ir 2004 m. balandžio 1 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Jégo-Quéré*, C-263/02 P, Rink. p. I-3425, 36 punktas).

61 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad ieškovė, Vokietijos medaus gamintojų asociacija, negali būti laikoma konkrečiai susijusia su ginčijamu reglamentu EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme.

62 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad ginčijamas reglamentas yra visuotinai taikoma priemonė ir kad jis su ieškove nėra susijęs dėl tam tikrų jai būdingų savybių arba dėl faktinių aplinkybių, kurios išskiria ją iš visų kitų asmenų ir todėl individualizuoja, todėl ieškinys yra nepriimtinas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

63 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti savo ir Komisijos išlaidas, atsižvelgiant į Komisijos pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (pirmoji kolegija)

nutaria:

1. Atmesti ieškinį kaip nepriimtiną.

2. Ieškovė padengia savo ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Priimta 2007 m. rugsėjo 11 d. Liuksemburge.

Kancleris — Pirmininkas

E. Coulon — J. D. Cooke